

Tisoči žlobudrajo to molitev, pogosto večkrat na dan, in skoraj nihče izmed njih ne razume, kaj pravzaprav govori ali kaj sem Jaz hotel z njo povedati, ko sem jo predal Mojim učencem. Celo vi sami, ki ste vendarle že bolje seznanjeni kot mnogo drugi in ste celo od Mene Samega prejeli različne razlage te molitve, ne poznate pomena te molitve v najglobljem, najčistejšem smislu, kakršna je vsebina te molitve, sicer je ne bi tako pogostokrat molili samo s pogledom usmerjenim k Meni, temveč nobene druge formulirane molitve ne bi mogli čislati tako kot to. Z namenom, da bi vam poslal nadaljnji žarek svetlobe v vaša srca, ki naj vam osvetli čudesa Mojega duhovnega sveta z drugačnega zornega kota, vam bom približje pojasnil to molitev in v njej vsebovane besede. Tako boste lahko spoznali, kaj pomeni: Bog, ljubeč Stvarnik in Oče, vas je naučil to molitev, da boste lahko spoznali, koliko duhovnega je v teh besedah, ki sem jih zapustil Mojim učencem in celotnemu človeštvu, da bi se lahko duhovno združilo z Menoj. Poleg tega te besede zaobjemajo tako vse posvetne kakor tudi duhovne razmere človeka, kar je zmožna izraziti edino ta molitev kot prošnja k Meni, kot prošnja otroka svojemu Očetu. No, sedaj vam bom to edino molitev iz časa Mojega bivanja na zemlji pojasnil besedo za besedo, stavek za stavkom in vam razkril njen globok pomen ter vas s tem obogatil za velik zaklad.

Če opazujete okoliščine, v katerih sem to molitev narekoval Svojim učencem, boste zlahka prepoznali, kako velika razlika je že v tem, da sem v nasprotju z vsemi verskimi običaji Svojim sočasnikom že s prvimi besedami Moje molitve pokazal, kako slabo so sami razumeli svoje verske knjige ter so jih nezmožni duhovno tolmačiti. Medtem ko je bilo Judom strogo prepovedano, da nekoristno uporabljajo ime svojega Boga, ko so svojega Boga obravnavali kot Boga maščevanja in jeze ter so ga pogosto rotili samo iz teh dveh namenov, bolj iz strahu kot pa iz ljubezni do Njega, sem jih s prvima besedama »Oče naš«, podučil, kako se premosti ta prepad med njihovim Bogom in Stvarnikom in človeštvom ter kako strogega sodnika spreobrniti v ljubečega Očeta.

Že samo s to besedo je upravičena nadaljnja vsebina molitve; kajti otrok je lahko rotil svojega Očeta tako, kakor sem Jaz naučil Svoje učence. Vendar ni bilo v tistem času nikomur dovoljeno, da bi prosil svojega Boga za stvari, ki bi bile, glede na prevladujoča pojmovanja, vse preveč nepomembne za Boga, ki so si Ga predstavljali daleč nad zvezdami v nedostopnem prostoru, da bi se Ta z njimi sploh ukvarjal!

Tako je torej bila beseda »Oče«, in pa še bolj značilno »naš«, tista velika razlika, ki je potegnila oddaljenega Boga navzdol v človeško življenje, dopuščajoč človeku, da kot nedorasel otrok objame svojega Stvarnika z ljubeznijo, medtem ko pri vseh drugih pojmovanjih o Božanski funkciji, celo pri poganih in pri njihovih bogovih, ta edino resnično ni bila prisotna!

Tako je bil prvi uvod te molitve tudi največja in najmogočnejša spodbuda, ki povzdigne srce v pobožno navdušenje. Kajti nežen klic »Oče!, - Oče moj!«, ali kakor

je v tej molitvi osnova pojem ljubezni do bližnjega v najglobljem pomenu, je »Oče naš,« največji in najmočnejši vzvod za vzbujanje zaupanja v Tistega, h kateremu molimo, da bi tudi uslišal to molitev in da bo človeku kot otroku njegov Oče nudil, kar je v njegovo posvetno in duhovno korist!

Naslednji stavek se glasi: »ki si v nebesih,«. Te besede imajo dvojni pomen. Prvič, če imam Očeta, ki je v nebesih kot prebivališču čistih duhov in nenehne blaženosti, se bržkone samo po sebi razume, da bodisi izviram od tam, ali pa bom vsaj, če se izkažem vreden Očeta, lahko nekega dne dospel bližje k Tistemu, ki mi je dovolili, da Ga imenujem »Oče«.

Drugi pomen teh besed je, da mora Oče v nebesih biti Bitje, ki mora biti kljub dejstvu, da sem Ga postavil v nebesa, vsepovsod pričujoč ter vsemogočen; sicer bi bila moja prošnja zaman. On je ne sliši, ali pa ne more občutiti, za kaj Ga prosimo.

Nadalje je ob tem potrebno upoštevati, da moramo našega Očeta v nebesih, ki je Duh, prav zaradi tega milo prositi duhovno in v najgloblji predanosti, če želimo vsaj najmanj upoštevati Njegovo veličino in svojo drobcenost. To je podkrepljeno tudi z naslednjim stavkom, ki pravi: »posvečeno bodi Tvoje Ime!« Kajti samo tisti, ki je razumel prve besede v njihovem najglobljem pomenu, lahko dojame, kaj pomeni: posvečeno bodi Tvoje Ime!

To pomeni, da je v nasprotju s telesnim očetom, Oče v nebesih kot Duh lahko edino tedaj primerno čaščen, ko tudi v zaklinjanjih, zatrjevanjih in prisegah ne zlorabljam o ime najvišjega Bitja in Ga povlečemo navzdol v posvetne prepire. Kajti ta Stvarnik, ki vam dovoljuje, da se Nanj obračate kot na Očeta, je preveč vzvišen, in ti si prav kot otrok, postavljen previsoko na duhovni lestvici vseh mislečih bitij, da bi lahko klical takšno Ime in z Imenom samim svojega Boga in Očeta, kot da bi naj pričal za tvoje izgovorjene besede. Kajti samo če si v celoti dojel in razumel ime »Oče, Oče vseh nas« in tudi položaj tega Očeta, namreč v nebesih kot večnega bivališča radosti, in ravnaš skladno s tem, tedaj lahko stopiš naprej s prošnjo: »Pridi k nam Tvoje kraljestvo!« Edino takrat si vreden tega nebeškega kraljestva, tega duševnega raja, da se ta spusti v tvoje lastno srce in ti dopusti, da v manjši meri občutiš to, kar te bo nekoč pričakalo v velikem obsegu.

Samo po izpolnitvi teh prvih stavkov je človek vreden, da je sprejet v kraljestvo tistih duhov, ki prepoznajo Stvarnika vesolja kot edinega Boga in kot njihovega edinega ljubečega Očeta.

Da bi to kraljestvo na zemlji postalo trajno, je nujno potrebno, da se volja ali Božji zakoni najvišjega Bitja, ki ga lahko imenuješ Oče, izvršijo na zemlji; kajti to je kot potrditev predhodnega stavka navedeno v naslednjem stavku, ki pravi: »Zgodi se

Tvoja volja, tako v nebesih kakor na zemlji.« Samo ko ljudje, prepoznavajoč in slaveč pomembnost svojega duhovnega izvora, izpolnjujejo postave ljubezni do Boga in do bližnjega, je mogoče, da se Božje Kraljestvo spusti, in iz zemeljskega življenja ponovno naredi tisti Raj, iz katerega sta bili izgnani prvi človeški bitji. Samo ko se bodo ti ljubezenski zakoni na zemlji vedno izpolnjevali tako prostovoljno kot se v nebesih, bo možen trajni mir, trajni spokoj.

Poskušajoč, da bi Moji učenci razumeli, kako se lahko zemeljsko življenje polepša, je za posameznika vendarle možno, da v svojem srcu doseže to čisto veselje neskajljene zavesti. Tako dobijo predokus tega, kar jih pričakuje v prihodnosti in v višjih področjih!

Tako naj moč molitve povzroči stanje, čeprav samo za nekaj trenutkov, ki je samo po sebi tolažeče in pomirjajoče ter lahko podeli moč in vztrajnost duši na njeni poti skozi življenje.

Da ne bi to duhovno povzdignjenje, v katerem se duša vzdigne k Njemu, Očetu vseh živih bitij, bilo moteno s posvetnimi nepravilnostmi, da bi tudi vaš zemeljski način življenja obrodil sadove drugim in da ne bi morali gledati navzgor k Njemu s solzami žalosti in bolečine, se tej poprejšnji duhovni prošnji.

Poskušajoč, da bi Moji učenci razumeli, kako se lahko zemeljsko življenje polepša, je za posameznika vendarle možno, da v svojem srcu doseže to čisto veselje neskajljene zavesti. Tako dobijo predokus tega, kar jih pričakuje v prihodnosti in v višjih področjih!

Tako naj moč molitve povzroči stanje, čeprav samo za nekaj trenutkov, ki je samo po sebi tolažeče in pomirjajoče ter lahko podeli moč in vztrajnost duši na njeni poti skozi življenje.

Da ne bi to duhovno povzdignjenje, v katerem se duša vzdigne k Njemu, Očetu vseh živih bitij, bilo moteno s posvetnimi nepravilnostmi, da bi tudi vaš zemeljski način življenja obrodil sadove drugim in da ne bi morali gledati navzgor k Njemu s solzami žalosti in bolečine, se tej poprejšnji duhovni prošnji pridruži materialna, namreč: »Daj nam danes naš vsakdanji kruh!« Samo tisti, ki ima svoj dnevni kruh, lahko izpolni svoje posvetne obveznosti in lahko, kadarkoli je potrebno, pomaga svojemu bližnjemu.

Razlog, da sem Jaz, kot Jezus, naučil Svoje učence to molitev na takšen način, je bil v tem, ker sta prav duhovno povzdignjenje in duhovno hranjenje možna v polnem pomenu šele takrat, če telo, kot potrební posrednik med tukaj in tam, ne trpi pod pritiskom razmer.

Seveda so se Moji učenci v času po Mojem vnebohodu bržkone morali včasih postiti in jim je primanjkovalo najnujnejše. Zato sem izoblikoval to molitev tako, da naj Me

človek milo prosi tudi za potešitev svojih posvetnih potreb in se ne preda zmoti, da Me sme prositi le za duhovne stvari.

Molitev, kakršno sem podal Jaz, je obsegala tako celotno romarsko življenje človeka, kakor tudi vseh Deset zapovedi, vključno z Mojima dvema velikima zapovedima ljubezni.

Biti je morala praktična, ustrezati vsem življenjskim razmeram in predati človeku, pa naj se znajde v kakršnemkoli možnem položaju, ob predpostavki, da jo moli poln gorečnosti in z najglobljim duhovnim razumevanjem, tolažbo in spokoj, ki ga lahko da edino Bog, nebeški ljubeči Oče. Tako sledi naslednji stavek: »Odpusti nam naše dolge (prestopke)!«, ki je odkritosrčno priznanje, da so ljudje zmožni delovati v nasprotju z Njegovimi zapovedmi, so zmožni pasti ali, kot pravi izrek, grešiti, vendar kot človeška bitja in ne kot duhovna bitja ali otroci nebeškega Očeta.

Prošnja za odpuščanje grehov vsebuje priznanje šibkosti. Kaže, da proseči človek ali roteči otrok, prepozna svojo šibkost in svojo zmožnost grešenja, pogosto celo proti svoji volji. Sicer je prisotna volja, da bi se temu uprl, vendar sta bodisi lastna poželenja ali svet premočna, tako da otrok celo z najboljšimi nameni greši, in se prav s tem naredi nevrednega tega nebeškega Očeta.

Tako naj se otrok skesano vrže pred noge svojega duhovnega Očeta, pred Njim prizna svoje grehe in zadrži prav to obljubo o poboljšanju kot trden namen na svoji bodoči zemeljski poti, kar je izraženo v naslednjem stavku, ki pravi: »Kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom!« Kakor je Oče v nebesih zmožen samo odpuščanja in ljubezni, ne pa sovraštva in maščevanja, naj bo tudi trden sklep, da morate tudi vi, čeprav v manjšem obsegu, ravnati v Božanskem smislu ali vredno vašega nebeškega Očeta, odpustiti tistim ki so vam napravili krivico. To je beseda velikega pomena, še zlasti v tistem času, ko je veljalo: »Oko za oko, itn.«, ko je bilo maščevanje dovoljeno in se je celo štelo za Božanske attribute oziroma lastnosti Jehove!

Torej vidite, da ta molitev zaobjema vsa človeška poželenja, upošteva tako vse, kar je vzvišeno, kakor tudi vse nizkotno, in tako z nekaj besedami v obliki molitve spremeni popotnika, ki je v tem svetu ustvarjen kot človek, v duhovnega svetovljana, če je voljan upoštevati teh nekaj besed, ki so nekoč izšle iz Mojih ust!

Da pa ne bi bil ta trden namen obsojen na propad, vsebuje v naslednjem stavku taista molitev dejanski vzrok, ki pogosto zapelje in prisili človeka, da deluje v nasprotju s svojim namenom. Njegovo okolje in splet okoliščin ustvari skušnjave, iz katerih ne izide vedno kot zmagovalec.

Čeprav so te skušnjave v svetu potrebne, kajti brez konflikta ni okrepitve v veri, v zaupanju v Mene, - človek vendarle spozna šibkost, ki je zasidrana v njegovem dvojnem organizmu, namreč v dušinem in duhovnem, namreč, da ni vedno gospodar

samega sebe. In prav zato prosi v tej molitvi: »Ne vpelji nas v skušnjava!«, kar v duhovnem smislu pomeni: »O Oče! Usmili se svojega slabotnega otroka in mu pomagaj, da ne bo, pogosto tudi proti svoji volji, podlegel skušnjavam, ki mu jih pripravljajo drugi!«

Samo v odkritosrčnem spoznanju lastne nemoči leži celotna gorečnost molitve, usmerjene k Vsemogočnemu, ki dopušča, da Ga ljudje imenujejo Oče, in ki skuša vzgojiti in oblikovati prav te iste ljudi, da postanejo Njegovi otroci!

Dokler v srcu vlada ponos ali precenjevanje svojih lastnih moči, Me ne more doseči nobena iskrena molitev ali prošnja. Kot sem izjavil nekoč, tako se glasi še dandanes: »In ko boste naredili vse, kar je v človeški moči, boste še vedno samo leni hlapci!«

Človek, ne glede na to, v kakšnih okoliščinah se nahaja ali s kakšnimi okoliščinami se spopada, se mora vedno zavedati, da je sam naredil le najmanjši del, Jaz pa večjega.

Na ta način raste njegovo zaupanje v Mene, tako si z borbo pridobi svoj spokoj, svoj mir. In šele takrat, ko skesan pred Menoj pade na tla in mora zaklicati: »Gospod! Kaj sem jaz, da se me Ti spominjaš!«, ko prizna in spozna nezadostnost svojih lastnih moči, da bi dosegel svoj večni duhovni cilj, šele takrat bo dojel vrednost pomoči svojega duhovnega Očeta in kako močno sa ta razlikuje od pomoči, ki mu jo lahko nudijo njegovi preostali soljudje!

To priznanje, da brez Njega, edino resničnega in večno nespremenljivega Očeta, ni nič mogoče; edinole to lahko napelje človeka, potem ko je prepoznal svojo nemoč, k vzkliku, ki dokončuje to molitev, rekoč: Ker sem sedaj spoznal, da sem brez svojega Očeta v nebesih nič, Ga milo prosim, da me obvaruje vsega hudega, ali kakor je rečeno v molitvi: »Reši me vsega hudega!« Odrešitev ali oprostitev vsega storjenega, bodisi z ali proti volji nekoga, se seveda mora zgoditi, ali pa je napredovanje nemogoče in sinovstvo Očeta v nebesih nedosežno.

Prav zaradi tega se tudi ta molitev konča s prošnjo: »Odstrani od mene vse nevarno,« kar bi me lahko na moji poti premaknilo nazaj namesto naprej. Odpusti storjeno in prepreči prihajajoče zlo.

Le tako lahko človek v molitvi najde mir, tolažbo, ki mu z nekaj besedami dokaže njegov celotni položaj kot človeka in otroka Boga, da je bitje med dvema svetovoma, med materialnim in duhovnim, da mora slediti slednjemu, če naj bo vreden imena, s katerim nagovarja Stvarnika vsega, kar obstaja.

Zato molitev prične s klicem »Oče« in konča s prošnjo k prav temu Bogu, ki ne bi mogel odrešiti človeka njegovega zla, mu odpustiti in ga napolniti z zaupanjem, če ne bi bil Oče!

Tako, Moji otroci, molite k Meni to molitev, ne mislite s prvim klicem samo na vas,

temveč s klicem: »Oče naš!« zaobjemite vse človeštvo, ki je sedaj bolj kot kdajkoli množica izgubljenih otrok. Vsi ti, brezбриžno otopeli in brez cilja, hitijo svoji pogubi naproti. Kajti večina izmed njih je prav tega Očeta pozabila ali Ga celo zavrača, ne vedoč in ne želeč vedeti, da je On v nebesih, kjer čaka nanje, da bi jih nekega dne vse objel z ljubečimi rokami.

Molite k Njemu, k Očetu vseh ustvarjenih bitij, da bi odpustil, kadar se zlorablja Njegovo Ime in se blati, namesto da bi Ga posvečevali. Molite, da bi se Kraljestvo Miru, večne blaženosti, ki vlada v prav teh nebesih, ki so Njegovo bivališče, spustilo tudi na vas, da se človek ne bi vzdignil proti človeku v večnem sovraštvu in prepiru, temveč naj brat proti bratu v besedi in dejanju izvaja ljubezen do bližnjega v njenem najvišjem smislu. Edino takrat bo svet postal Raj, če se volja nebeškega Očeta izvaja tudi na zemlji.

Molite, da bi vsi ljudje na zemlji imeli sredstva za vsakodnevno preživetje, da bi se lahko vsi veselili sončnega vzhoda in da ne bi prekleli dan, ki mora v najboljšem primeru osvetljevati bedo.

Molite tako v Moji molitvi: »Oče naš«, in vaši grehi vam bodo odpuščeni v enaki meri, kot jih vi odpuščate drugim. Takrat bo manj skušnjav prav zato, ker se boste, okrepljeni v veri, lažje borili proti njim, in boste tako rešeni vsega hudega ali zla, ker boste postali čisti. Kajti »čistemu je vse čisto,« in tam, kjer ste morda sprva zlahka omahovali in se pregrešili, greste sedaj, okrepljeni z vašim zaupanjem Vame, mimo nevarnosti, ki so za vas že davno tega izgubile želo skušnjave!

Tako molite Mojo molitev, ki sem jo Jaz pred več kot tisoči leti podal Mojim tamkajšnjim otrokom in učencem in jo sedaj ponovno dajem vam, Mojim sedanjim izbrancem!

Spoznajte v tej besedi, koliko vzvišenega in čudovitega je v Mojih besedah in s tem tudi razumite, da, če vas Bog uči moliti, vam je v vaša usta položil besede, v katerih raste brezmejna globina resnice in neskončna blaženost namenjena tistemu, ki, kakor sem nekoč dejal, moli k Meni v duhu in resnici. Kajti na začetku te molitve je najvišje duhovno, nato povezano s posvetno resnico, kjer najprej, v zavedanju svojega Božanskega izvora, prosite Očeta v nebesih. Vendar se kasneje, ne pozablajoč slabosti in hibe človeškega značaja, polni pobožne zbranosti spustite na zemljo pred velikim Stvarnikom kot vašim Očetom, Ga kasneje, v spoznanju vaših slabosti, prosite za pomoč, da vam ne bi pustil, da v blatu čutnih poželenj pozabite na svoj duhovni izvor.

Tako morate moliti Gospodovo Molitev, in vaš Oče vam bo dopustil, da kot Njegovi otroci v polni meri občutite Njegovo Očetovsko ljubezen, ob predpostavki, da ste v

vašem zemeljskem življenju podobno kot On, tudi vi voljni izvajati namesto kazni, sovraštva in jeze, edino ljubezen in odpuščanje. Takrat je vaš tisti Oče, ki ste Ga v tej molitvi s tako ganjenim srcem spomnili na Njegovo usmiljenje, Njegovo mogočnost in Njegovo nikdar ovenečo ljubezen, v tem ko ste ob Njegovi veliki vsemogočnosti pripravljeni skesano priznati vašo lastno nemoč! Amen.

[Gottfried Mayerhofer](#)